

Γέροντας Κύριλλος ο Αγιορείτης ο προερχόμενος εκ της Μονής Σταυροβουνίου

Ο Σταυροβουνιώτης μοναχός

Κύριλλος, ο οποίος καταγόταν από το χωριό Άγιος Ιωάννης Πιτσιλιάς και ήταν παιδί ιερέα, έφυγε για το Άγιο Όρος το 1923.

Η συγκεκριμένη χρονολογική περίοδος, από οικονομικής άποψης, ήταν πολύ δύσκολη για την Ιερά Μονή Σταυροβουνίου, σε βαθμό που οι μοναχοί δεν είχαν τα αναγκαία «προς το ζήν». Έτσι μερικοί από αυτούς, ανάμεσα στους οποίους ο Κύριλλος, ο παπα-Κυπριανός, ίσως και άλλοι, για να μην επιβαρύνουν τη Μονή με τη διατροφή τους, δοκίμασαν να μεταφυτευτούν στο Περιβόλι της Παναγίας.

Από τα θεοφρούρητα μέρη του ησυχαστικού Άθωνα, ο μοναχός Κύριλλος επέλεξε την έρημο των Κατουνακίων, στην οποία έμελλε να περάσει ολόκληρο το υπόλοιπο του πρόσκαιρου βίου του, χωρίς έστω και μια φορά να επισκεφθεί την ιδιαίτερη του πατρίδα ή άλλο μέρος έξω από τον Άθωνα. Μόνη του σκέψη και έγνοια, η ένωση με τον Κτίστη Θεό. Ο μοναχός Κύριλλος χαρακτηρίζεται ως καλός αγιογράφος -έμαθε την τέχνη στο μοναστήρι της μετάνοιας του Σταυροβούνι- στο Όρος βελτίωσε την τεχνική του και άσκησε την ιερή τέχνη με επιτυχία για πολλά χρόνια.

Όταν ο Κύριλλος περνούσε τα γηρατειά του, έτυχε να τον συναντήσει ο συμπατριώτης του μοναχός Ιωσήφ Βατοπαιδινός, ο οποίος είχε μαζί του συνομιλία. Όπως ανέφερε στο Γέροντα Ιωσήφ, ο μακαριστός Κύριλλος, στα εφηβικά του χρόνια στην Κύπρο συνήθιζε να επισκέπτεται ένα ανδρικό μοναστήρι του Αγίου

Γεωργίου, όπου ζούσαν δυο αυτάδελφοι μοναχοί. Αυτοί, κατά τη διήγηση του αξιομακάριστου Γέροντα, «...εις την είσοδον την οποίαν έκαμνον, είτε στον Εσπερινό, είτε στη Θεία Λειτουργία, δεν επάτουν εις την γην, αλλ' ίσαντο εις τον αέρα μέχρι δυο σπιθαμάς». Γράφει στη συνέχεια στο βιβλίο του Οσίων μορφών αναμνήσεις ο Βατοπαιδινός Γέροντας Ιωσήφ: «Τόσον αυτά όσον και αι ευχαί των αγίων αυτών πατέρων συνείργησαν εις την αθώαν και παιδικήν του ψυχήν να εγκαταλείψει την κοσμικήν ματαιότητα και να ακολουθήση τον μοναχισμό και να προσέλθη και αυτός εις το Σταυροβούνιον».

Το μοναστήρι του Αγίου Γεωργίου στην Κύπρο, το οποίο επισκεπτόταν ο Κύριλλος, δεν πρέπει να ήταν άλλο από εκείνο του Αγίου Γεωργίου Χαβούζας, στην περιοχή Πολεμιδιών-Αγίας Φύλας, που λειτούργησε στις αρχές του 20^{ου} αιώνα (1902) και σε αυτό μόναζαν οι αυτάδελφοι Νήφων και Κύριλλος, που επέστρεψαν από το Άγιον Όρος. Εκείνα τα χρόνια, στο νησί λειτούργουσε και δεύτερο κυπριακό μοναστήρι αφιερωμένο στον Άγιο Γεώργιο τον επονομαζόμενο Αλαμάνο. Σε αυτό όμως εγκαταβίωσαν, ο ιερομόναχος Παΐσιος που καταγόταν από το Άρσος Λεμεσού και ο μοναχός Σίλβεστρος από το Κελλάκι Λεμεσού. Δεν υπάρχει καμιά πληροφορία για εγκαταβίωση δυο μόνο αυτάδελφων μοναχών στον Άγιο Γεώργιο Αλαμάνο. Οι μοναχοί Νήφων και Κύριλλος μετέβησαν στον Άγιο Γεώργιο Αλαμάνο το 1913, όταν η Μονή του Αγίου Γεωργίου Χαβούζας τερμάτισε τη λειτουργία της. Την ίδια περίοδο, μαζί τους στη Μονή του Αλαμάνου, διακονούσαν οι μοναχοί Παγκράτιος και Ανδρέας, ενώ λίγο αργότερα, στην αδελφότητα εντάχθηκαν και οι μοναχοί Χαρίτων, Στέφανος και Βαρνάβας, καθώς και ο μοναχός Λεόντιος, μετέπειτα Τοποτηρητής του αρχιεπισκοπικού Θρόνου και για μικρό διάστημα Αρχιεπίσκοπος Κύπρου.

Πηγή: *Κώστα Παπαγεωργίου, Κύπριον Πατερικόν Αγίου Όρους, Εκδόσεις Παλέττα, Κύπρος 2011.*